

Grote opschudding in Vogelaarland: de derde verschijning ooit van de grote geelpootruiter in ons land passeert niet onopgemerkt. Niet alleen vogelaars hebben daar weet van...

Carel de Vink

Grote Geelpootpret

Een grote geelpootruiter in "onze" Bovenmeent! Dat haalde radio en krant. Zelf bezocht ik "de verrassing van het jaar" op één van mijn favoriete uitwaaiplaatsen op de derde waarnemingsdag. Het bleek er minder druk met hobbygenoten dan ik had verwacht. Wisselende aantallen tussen de vier en de twintig waarnemers. Een kleine week later zat onze Amerikaan er nog steeds. Nu waren er slechts vier speurders met hun technische hulpmiddelen. Ditmaal was er beduidend meer belangstelling van toevallige passanten. Ik besloot beide keren niet alleen op de kenmerken van de bejubelde steltloper te letten, maar ook het aanwezige publiek te observeren. Beide dagen was er de gezellige verrukking van de vogelbewonderaars.

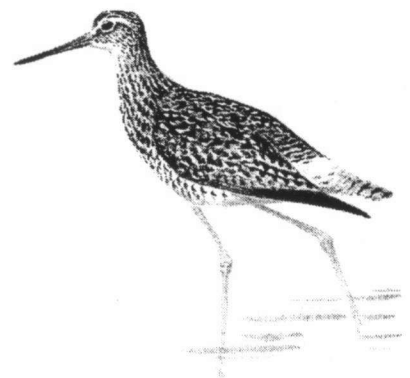
Met onverholen enthousiasme wezen ze elkaar op de plek waar de vogel van tijd tot tijd tevoorschijn kwam. "Daar! Pal naast die grote pol rechts, vlakbij die badende tureluur!" Kenmerken werden uitgewisseld: gedrag, snavelvorm, verschillen in verenkleed met de omringende vogelsoorten. Er werd druk gebladerd in de beschikbare gidsjes. De bijna oranje poten zaaiden twijfel. Bepaald geen kaaskleur. De regionale krant uitte het vermoeden dat de vogel teveel tegen de wind in geplast had. Een twijfelaar onttrok zich aan de deskundigheid van de aanwezigen en belde een onzichtbare ken-

ner om zijn bevindingen te verifiëren. Een blik door telescoopkijkers werd gul aangeboden aan degenen die, zoals ikzelf, slechts over een eenvoudige kijker beschikten. "Wacht, ik zal hem wat lager voor je zetten; ziezo, in dwergstand!" Vogel-analfabeten ("is dat een vogelsoort, een hoe-ruiter?") werden met veel geduld bijgeschoold en konden dat merkbaar waarderen.

Een enkeling had na een poosje genoeg gezien en ontdekte dat er nog andere vogels waren. Als de bewuste steltloper een tijdje uit het zicht was, namen sommigen de tijd om bij te praten over de broedresultaten van grutto's en ooievaars in de regio. Zelfs belangstelling voor sociale factoren als werk en pensioen, het overheidsbeleid en de economie viel af en toe te bespeuren. Tot een nieuwe golf van enthousiasme de meerderheid weer terugvoerde naar waar het allemaal om begonnen was: "Daar loopt hij weer! Kijk, hij vliegt een stukje, zag je dat witte blokje op zijn onderrug?"

De boeren met hun "grommen-de monsters" werden ongetwijfeld niet vrolijk van al die statieven op het asfalt. Hoe manoeuvreer je een logge trekker tussen fietsen in de berm en al die overgeconcentreerde natuurbewonderaars door? Ik was er niet toen de aantallen echt hoog lagen, maar ook met zijn vieren kun je de verkeersstroom aardig hinderen. Passerende scholie-

ren zagen er de humor wel van in. Naast een enkeling die graag eens een blik door de aanwezige apparatuur wilde werpen ("Zit de grote geelpootruiter er nog?" wist één van de tieners!), waren er humoristische vormen van commentaar te horen. "Hebt u de gouden lepelaar nog gezien?" "D'r zit een zeemeeuwarend." "Staan ze d'r nog!" "Zijn jullie er alweer?" (Reactie: "Ja, jullie toch ook!"). "Snap je dat nou, urenlang naar een stuk stilstaand water staren..." Een heel mooie vond ik deze: "Wat een gedoe! Die staan de hele dag met hun kijkers naar de benzinepomp aan de overkant te turen!" **Conclusie:** Vogels kijken is een zeer sociale bezigheid met een grote mate van vermakelijkheidswaarde, zelfs voor wie van vogels geen kaas gegeten heeft!

Geelpootruiter Illustr.: Arthur Singer